

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย พอสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

๑. ความเป็นมาของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่นั้นเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เท่าที่ควร ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) จึงเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชา หรือสาขาอาชีพ การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่รู้จักกันในระยะเริ่มแรกคือ ภาษาอังกฤษสำหรับนักท่องเที่ยว และภาษาเยอรมันสำหรับนักศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นการสอนภาษาเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนสองกลุ่มคือ นักท่องเที่ยว และนักศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์โดยการกำหนดหลักสูตรเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาเฉพาะเพื่อการท่องเที่ยว และเพื่อการศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์ หลักสูตรภาษาสำหรับนักท่องเที่ยวนั้นเป็นการสอนศัพท์หรือวลีที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และผู้เรียนจะมีคำร่าที่เป็นการเทียบระหว่างภาษาสองภาษาหรือมากกว่า เพื่อเป็นคู่มือในการท่องเที่ยวให้เที่ยวได้สนุกสนาน สำหรับการสอนภาษาเยอรมัน สำหรับนักศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์นั้น เป็นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแปลคำร่าภาษาต่างประเทศเฉพาะสาขาวิชาได้ ซึ่งเป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในรายวิชาเฉพาะของสาขาวิชาที่ผู้เรียนศึกษาอยู่

ต่อมาเมื่อ ศาสตราจารย์ บี ซี บรู๊คส์ (B.C. Brooks) แห่ง มหาวิทยาลัยลอนดอน ได้เสนอให้มีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาค่านวิทยาศาสตร์

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากความจำเป็นในการใช้ภาษาเฉพาะค่านในการปฏิบัติงาน ในกองทัพชาติต่าง ๆ เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแพร่หลายอย่างรวดเร็ว และได้มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมากตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญก็คือ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ทั้งนี้เนื่องจากการมุ่งความสนใจไปยังภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะความแตกต่างกันของวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษา และเพื่อสนองความต้องการและความเหมาะสมในการประกอบอาชีพของผู้เรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการเรียนแต่ละสาขาวิชา และมีเวลาในการเรียนจำกัดดังนั้นผู้เรียนจะสนใจแต่การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ให้ได้ตามความต้องการของตนโดยตรงเท่านั้น การสอนภาษาอังกฤษจึงต้องคำนึงถึงลักษณะสำคัญดังกล่าว ซึ่งแตกต่างจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไป และเมื่อหลักสูตรภาษาอังกฤษได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามบทบาทที่สำคัญของภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาประเทศในก้านต่าง ๆ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะก็เพิ่มความสำคัญและแพร่หลายมากขึ้น

ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๗๑ เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะก็เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้นในการสร้างหลักสูตร การผลิตสื่อการสอน การเขียนเอกสารหรือหนังสือสำหรับผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้เพื่อสร้างแนวทางให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับการเรียนค่านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือเพื่อจุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพ และเมื่อภาษาอังกฤษมีบทบาทมากขึ้นในหลาย ๆ วงการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการธุรกิจ เนื่องจากธุรกิจการค้าขายระหว่างประเทศได้ขยายตัวมากขึ้น ทำให้ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในแนวธุรกิจเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งจะสอดคล้องกับการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีวัตถุประสงค์ในการเลือกสาขาวิชาทางการบริหารธุรกิจ เพื่อประกอบอาชีพในวงการธุรกิจ และตรงกับคำอธิบายเกี่ยวกับภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ที่ว่าภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่ถูกกำหนดขึ้นตามความต้องการของผู้เรียน โดยมีลักษณะเด่นคือเป็นการสอนภาษาในค่านที่สัมพันธ์กับลักษณะเนื้อหาวิชา จุดประสงค์ และทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนต้องการ

เรียน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จึงมีความสำคัญ
ต่อผู้เรียนที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมาก

๒. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

คำว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) นั้น มีผู้ให้คำจำกัดความหรืออธิบายความหมายไว้มากมายพอสรุปได้ดังนี้

ริชาร์ด บี นอส และธีโอดอร์ เอส ร็อดเจอร์ส (Richard B. Noss and Theodore S. Rodgers, ๑๙๗๕ : ๑๕) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม หลักเกณฑ์ในการเลือกนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่าง ๆ กันคือ จะเป็นเพื่อการศึกษา เพื่อวิชาชีพ หรือ เพื่อวิชาเฉพาะ"

จอห์น เวบบ์ (John Webb, in Geoffrey H. Wilson, ed. ๑๙๗๖ : ๑๓๐ - ๑๓๑) มีความเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องคำนึงถึงความต้องการเฉพาะค่านในการใช้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนั้นสิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญมากที่สุดคือผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริงและมีประโยชน์ตรงตามความมุ่งหมายของผู้เรียน

คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Christopher Brumfit, in Susan Holden, ed., ๑๙๗๗ : ๗๑) กล่าวว่า "รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับจุดประสงค์ในการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งจุดประสงค์นี้มักอยู่ในรูปของการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม"

จอห์น มันบี (John Munby, ๑๙๗๘ : ๒) กล่าวว่า "รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง รายวิชาภาษาอังกฤษที่มีหลักสูตรและอุปกรณ์ในการเรียนที่จัดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน"

โรนัลด์ แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford , ๑๙๗๕ : ๒) อธิบายถึง ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าหมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดประสงค์ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ที่เด่นชัด ซึ่งจุดประสงค์นี้ จะจำกัดให้ตรงกับความต้องการทางด้านอาชีพ หรือความต้องการทางด้านการศึกษา และจะเป็นตัวกำหนดขอบเขตของภาษา ทักษะ และหน้าที่ของภาษาที่ต้องเรียน เป็น การเน้นที่วัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา มิได้เน้นที่ตัวภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียน ความแตกต่างขององค์ประกอบทางภาษาจึงอยู่ที่การใช้ภาษาในสถานการณ์เฉพาะของแต่ละคน

พอลีน โรบินสัน (Pauline Robinson , ๑๙๘๐ : ๘) ได้เสนอความคิดเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมาจากความต้องการของผู้เรียน ที่จะเรียนในเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มิใช่ความต้องการในการเรียนรู้ตัวภาษา ดังนั้น ผู้เรียนมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ในภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว หรือเป็นผู้เรียนที่เรียนผ่านใน ระดับมัธยมศึกษามาแล้ว

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens , ๑๙๘๐ : ๑๐๕) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่มีหัวเรื่องและเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับอาชีพ สาขาการศึกษา จุดประสงค์ของผู้เรียน และมีเนื้อหาทางภาษาที่ เลือกรับแล้ว ไม่ใช่ภาษาอังกฤษทั่วไป "

เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Werner Hüllen , ๑๙๘๑ : ๕๘) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในสถานการณ์ที่ดำเนิน ไปตามกิจกรรมของแต่ละอาชีพ และมักใช้โดยบุคคลในอาชีพนั้น ๆ "

เฮจ จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson , ๑๙๘๓ : ๖) มีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือการสอนที่ค้ำประกันว่าผู้เรียนต้องการเรียน ภาษาเพื่ออะไรและได้ฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะ (A Restricted Competence) ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะนำไปใช้ได้จริงในงานของตน

คริส เคนเนดีและร็อด โบลิทโซ (Chris Kennedy and Rod Bolitho ; ๑๙๘๘ : ๓) มีความเห็นสอดคล้องกับ อบัน ที บาเทีย (Aban T. Bhatia , ๑๙๙๙ : ๒๕) ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการจัดการสอนตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะอย่าง ดังนั้นเนื้อหาในการสอนจึงขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เรียน และทักษะ ในการใช้ภาษานั้น เน้นเฉพาะที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนหรือที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้

นราพร โรจนจันทร์ (๒๕๒๘ : ๕) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า เกิดขึ้นจากพัฒนาการทางเศรษฐกิจและการเมือง มิได้เกิดจากการพัฒนาของวิชาภาษาศาสตร์ โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษมิได้เป็นไปตามแบบที่ยึดกันมาแต่เดิม หรือขึ้นอยู่กับผู้กำหนดหลักสูตร แต่มีจุดประสงค์ที่แน่นอนและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง เนื่องจากมุ่งความสำคัญที่ผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก

สุวณีย์ ศรีโสภา (๒๕๒๒ : ๑๓) ได้ให้คำจำกัดความของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า หมายถึง การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์โดยตรงในด้านการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาการ หรือวิชาชีพของผู้เรียน ที่มีได้เป็นเจ้าของภาษา (Non-native Speaker) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า เมื่อคำนึงถึงเวลาและค่าใช้จ่าย และบุคลากรที่มีจำกัด

เอมอุษา ชันขพงษ์ (๒๕๒๘ : ๘) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการในการใช้ภาษาของผู้เรียนว่าจะนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในค่านใดโดยผ่านเนื้อหาวิชาการที่ผู้เรียนนั้นเกี่ยวข้องอยู่"

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (๒๕๒๘ : ๑๑) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน โดยยึดวัตถุประสงค์ในการกำหนดเนื้อหาวิชาซึ่งจะสอดคล้องกับสาขาวิชาหรืออาชีพของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารหรือในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ "

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (๒๕๒๕ : ๒๖) กล่าวว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะนำไปใช้ในงานอาชีพหรือเพื่อการศึกษาโดยผ่านเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนเรียนอยู่ "

จากความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วอาจสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชาหรือสาขาอาชีพ เพื่อผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมและคุ้มค่า

๓. จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

เป็นที่ทราบกันพอสมควรอยู่แล้วว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นมีความแตกต่างจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปซึ่งเน้นทางความรู้ วัฒนธรรม วรรณคดี และการศึกษาเพื่อชีวิตทั่วไป ซึ่งต่างจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่เป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เป็นแนวทางไปสู่การเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันออกไปตามความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะใช้เนื้อหาเฉพาะสาขาใดสาขาหนึ่ง เนื้อหาที่นำมาสอนนั้นก็มีลักษณะเฉพาะทางภาษาทั้งในคำศัพท์ โครงสร้าง หรือรูปแบบของประโยคที่ใช้กันในสาขาวิชานั้น ๆ และวิธีการสอนก็แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสม ซึ่งเป็นไปตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนที่แน่นอนเด่นชัด มีการกำหนดลักษณะและความสามารถที่ผู้เรียนจะทำได้อย่างละเอียด (พรพิมล เสนะวงศ์ , ๒๕๒๕ : ๖๔)

จากลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไปดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ประการคือ (Ronald Mackay and Alan Mountford , ๑๙๗๔ : ๒)

๓.๑ เพื่อสนองความต้องการทางงานอาชีพ (Occupational

Requirements)

๓.๒ เพื่อสนองโครงการฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Programmes)

๓.๓ เพื่อการศึกษาทางค่านวิชาการ และวิชาชีพระดับสูง (Academic or Professional Study)

๔. เนื้อหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ตามความเป็นจริงในปัจจุบันที่พบว่าผู้เรียนส่วนมากถ้าไม่ใช่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกแล้วไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษหมดทุกแง่ทุกมุม สิ่งที่สำคัญก็คือความสามารถในการใช้ภาษาแบบจำกัดตามความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นการกำหนดเนื้อหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ควรวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนโดยเน้นที่การสื่อสารว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบกิจการอาชีพใด ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากสาขาวิชาที่ผู้เรียนเลือกเรียนตามความต้องการของตน ดังที่ เจ ดี คอร์บลัทธ (J.D. Corbluth ; ๑๙๓๕ : ๒๓๗ - ๒๔๕) ได้ให้ข้อคิดไว้ดังนี้คือ

๑. การจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับสาขาวิชาของผู้เรียนนั้น ผู้จัดควรมีความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งทั้งในค่านภาษาและเนื้อหาที่จะสอน เนื่องจากการสอนภาษาเป็นการฝึกทักษะทางภาษา ส่วนเนื้อหาวิชาเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ถ้าผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจและมีความชำนาญในทั้งสองส่วนก็จะสามารถทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้

๒. การจัดเนื้อหาที่สัมพันธ์กับสาขาวิชาของผู้เรียน เป็นส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น แต่ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าการสอดแทรกเนื้อหาอื่น ๆ ทั่วไปลงไปบ้างจะทำให้ความสนใจของผู้เรียนลดลง เพราะอาจจะเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนรู้แต่เพียงเรื่องเดียวได้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้ความสำคัญสูงสุดแก่วัตถุประสงค์ของผู้เรียน ดังนั้นในการกำหนดเนื้อหาจึงมีวิธีกำหนดได้ดังนี้คือ การกำหนดขอบเขตที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความสามารถในทักษะทางภาษาทั้ง ๔ ทักษะ ตามที่ผู้เรียนต้องการเท่านั้น รวมทั้งการเลือกเรื่อง หัวเรื่อง ศัพท์ โครงสร้าง

องค์ประกอบทางภาษา ความต้องการในการสื่อสาร ให้กำหนดเฉพาะสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เท่านั้น ซึ่งตรงกับที่ อับัน ที บาเทีย (Aban T. Bhatia , ๑๙๗๙ : ๒๕) ได้เสนอสิ่งควรคำนึงในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ ในการเรียนการสอนควรจะลดการเรียนไวยากรณ์แบบโครงสร้างประโยคให้สัมพันธ์เฉพาะกับความ ต้องการของผู้เรียนเท่านั้น และควรเพิ่มเนื้อหาวิชาชีพให้มากขึ้น

นอกจากนี้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ริชาร์ด บี นอสและซีไอคอร์ด เอส รอดเจอร์ส (Richard B. Noss and Theodore S. Rodgers, in the Regional English Language Center, ed. , ๑๙๗๕ : ๑๖) ได้สรุปลักษณะสำคัญในการจัดไว้ ดังนี้

๑. ผู้จัดควรคำนึงถึงขอบเขตของเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถเรียนให้จบในเวลา ที่กำหนดได้
๒. ผู้จัดควรคำนึงถึงการกำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเป็นเนื้อหาในการสอน ในด้านระดับความยากง่ายของเรื่องว่าเหมาะสมกับระดับผู้เรียนหรือไม่ซึ่งในเรื่องนี้ แจรี แอ็บบอต (Gerry Abbott, in the British Council, ed., ๑๙๗๕ : ๑๐๐) มีความเห็นว่า ระดับความยากง่ายของเนื้อหาทางด้านวิชาชีพที่นำมาสอนควรจะง่ายกว่า เนื้อหาวิชาชีพที่นักเรียนได้เรียนในวิชานั้นโดยตรง นอกจากนั้นควรเลือกรื่องให้ตรงกับ ความสนใจของผู้เรียน เพราะจะช่วยเสริมในด้านแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีมากขึ้น

ด้านขอบเขตของเนื้อหา (Content Areas) นั้น ลินดา แอล เวสต์ (Linda L. West , ๑๙๘๔ : ๑๔๖) ได้เสนอแนะว่าในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ อาชีพ (EOP) ควรสอนในเรื่องต่าง ๆ เช่น

๑. ขบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติงาน
๒. ภาษาที่ใช้ในการบ่งบอกคุณภาพ มาตรฐาน
๓. การฝึกทักษะในการทำงาน (เช่น การกรอกใบสมัครงาน การอ่านแผนที่ การใช้โทรศัพท์)

สำหรับเนื้อหาทางคำภาษานั้น ลินดา แอล เวสต์ และเวอร์เนอร์ ฮิลเลน
(Linda L. West ๑๙๘๔ : ๑๔๗ - ๑๔๘, Werner Hüllen, in Reinhold
Freudenstien, ed., ๑๙๘๑ : ๕๕ - ๖๐) มีความเห็นว่า ในการสอนควรคำนึง
ถึง

๑. ศัพท์เฉพาะซึ่งใช้เรียกชื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ศัพท์ที่ใช้บอกคุณภาพมาตรฐาน
เป็นต้น

๒. สถานการณ์ในการสอนคำศัพท์และโครงสร้างภาษา ควรให้ผู้เรียนได้ฝึก
ใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาชีพนั้น

๓. หน้าที่ของภาษา (Language Functions) นอกจากรู้คำศัพท์แล้ว
ผู้เรียนจะต้องสามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น ใช้
ในการขอร้องการตอบรับ - ปฏิเสธ การรายงานหรือการอธิบายความ

๔. โครงสร้างของประโยค รูปประโยคที่ควรสอน เช่น ประโยคคำสั่ง
เพราะมักพบบ่อยในการปฏิบัติงานและคู่มือการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประโยคไม่ซับซ้อน

๕. ควรสอนในเรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับประเภทของบุคคลและ
กับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งน้ำเสียง (Tone) ในการใช้ภาษาคำพูด

สำหรับทักษะในการใช้ภาษานั้นจะเป็นทักษะใดขึ้นอยู่กับความจำเป็นของผู้เรียน
เช่น นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ จำเป็นต้องใช้ทักษะอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ ในการเรียน
หรือผู้ที่ทำงานเป็นเลขานุการ นอกจากต้องการใช้ทักษะการฟังมากแล้วยังต้องการใช้ทักษะ
การพูดและการเขียนด้วย (Chris Kennedy and Rod Bolitho , ๑๙๘๔ : ๑๑-๑๒)

๕. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

อัจฉรา วงศ์โสธร (๒๕๒๗ : ๔๒ - ๔๓) กล่าวถึงหลักสำคัญเกี่ยวกับการ
วัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้ คือ

๑. เป้าหมายของการประเมินผลคือ การทดสอบความสามารถในการ
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ไม่ใช่ทดสอบทักษะทางภาษาที่เป็นสื่อการเรียน
ดังนั้นความสามารถของผู้เรียนที่ผู้สอนควรประเมินมีดังนี้

การฟังคำบรรยาย คำอธิบาย รายงาน คำสั่ง ฯลฯ

การพูดอธิบาย บรรยาย สรุป ฯลฯ

การอ่านบทความ คำรา วารสาร ฯลฯ

การเขียนบทความ รายงาน จดหมาย ฯลฯ

๒. เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายตามที่คุณเรียนต้องการ ดังนั้นพฤติกรรมที่คาดหวังหลังจากการเรียนแล้วคือผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง ๔ ทักษะเพื่อการสื่อความหมายในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้เรียน และสามารถนำความรู้มาปรับใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และในการประกอบอาชีพ ดังนั้นการวัดและการประเมินผลจึงควรเป็นไปเพื่อการนำไปใช้มากกว่าการวัดความสามารถในตัวภาษา

๖. ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

สำหรับประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นมีผู้จัดประเภทไว้พอสรุปได้ดังนี้ คือ

โจ แมคโดนัลท์ (Jo McDonough , ๑๙๘๔ : ๖) จัดประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes หรือ EAP) เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๒. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes หรือ EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ เป็นต้น

ในทำนองเดียวกัน ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, ๑๙๗๘ : ๑๕๕-๖) และ โอดette บอยส์ (Odette Boys , ๑๙๗๘ : ๑๒-๑๓) ได้จัดประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ และ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ เช่นเดียวกับที่ โจ แมคโดนัลท์ ได้จัดไว้ แต่ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ และ โอดette บอยส์ ได้แยกประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีออกจากประเภทอื่น เนื่องจากภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจุดมุ่งหมายที่จะให้มีการใช้ภาษาอังกฤษแบบวิทยาศาสตร์เป็นสากล จึงแตกต่างจากภาษา

อังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างอื่น ดังนั้นการแบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงกล่าวได้ว่ามี ๓ ประเภท ดังนี้

๖.๑ ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology) ได้แก่การศึกษาภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อใช้ทางวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์

๖.๒ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes- EAP or English for Educational Purposes - EEP) เป็นภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายทางวิชาการ ใช้เป็นสื่อในการเรียนวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง มุ่งให้ผู้เรียนสามารถอ่านเอกสาร ตำราทางวิชาการได้ รวมทั้งการฟังคำบรรยาย อภิปราย และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษได้ ตามลักษณะการใช้ภาษาที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในสาขาวิชานั้น ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทย่อย ๆ คือ

๖.๒.๑ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะสาขาวิชา (Discipline-base ESP) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่มีการสอนในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นภาษาอังกฤษสำหรับการเรียนวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น วิศวกรรม วรรณคดีวิจารณ์ เป็นต้น

๖.๒.๒ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะรายวิชา (School - subject ESP) ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ก. การจัดสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ (Independent ESP)

ข. การเรียนการสอนหลายวิชารวมกันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน (Integrated ESP)

๖.๓ ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ (English for Occupational Purposes - EOP) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางค่านอาชีพสำหรับผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานในการประกอบอาชีพของตน โดยมุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๖.๓.๑ ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) เป็นภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ นักบัญชี ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

๖.๓.๒ ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับช่างต่าง ๆ เช่น ช่างยนต์ ช่างโลหะ เป็นต้น

๖.๓.๓ ภาษาอังกฤษใช้สำหรับอาชีพเฉพาะอื่น ๆ เป็นภาษาอังกฤษสำหรับ
 มัคคุเทศก์ พนักงานการบิน เป็นต้น

ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพนี้ยังแบ่งตามประเภทของรายวิชาได้อีก ๓ ประเภท คือ

๑. รายวิชาสำหรับผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ (Pre-experience Courses)
๒. รายวิชาสำหรับผู้เคยมีประสบการณ์ (Post-experience Courses)
๓. รายวิชาสำหรับครูผู้สอนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้สอนภาษาอังกฤษได้

(Teacher's Conversion Courses)

๗. ภาษาอังกฤษธุรกิจ

หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อ
 วัตถุประสงค์เฉพาะทั้งในลักษณะของรายวิชาเฉพาะและเป็นลักษณะการสอดแทรกเนื้อหา
 วิชาที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไปในรายวิชาภาษาอังกฤษหลักทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
 ความต้องการของผู้เรียน สำหรับผู้เรียนที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ
 ทางธุรกิจ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่จะใช้ก็คือภาษาอังกฤษธุรกิจ

ภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นแขนงหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
 เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ติดต่อทางธุรกิจ การเรียนการสอนก็มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียน
 สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพทางธุรกิจ หรือเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในสาขา
 วิชาที่เกี่ยวข้อง

ภาษาอังกฤษธุรกิจในประเทศไทยนั้นมีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับ
 มหาวิทยาลัย วิทยาลัย รวมทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากความเห็นความ
 สำคัญของการประกอบอาชีพทางธุรกิจที่มีผลโดยตรงต่อการพัฒนาประเทศซึ่ง บังอร
 สว่างวโรรส (๒๕๒๖ : ๑๒๕) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ
 ว่ามีปัญหาที่เกิดจากผู้เรียนดังนี้

๑. ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นจึง
 ควรปูพื้นฐานทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์และทางด้านกริยาเขียนก่อนที่จะนำเข้าสู่เนื้อหา
 ทางภาษาธุรกิจ

๒. ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน ตลอดจนไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ดังนั้นจึงควรชี้ให้เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในอันที่จะเป็นเครื่องประกอบอาชีพ หรือสร้างความสำเร็จในอาชีพธุรกิจ

๓. ผู้เรียนไม่ได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ศึกษาให้เป็นประโยชน์ด้วยตนเอง จึงควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจ

โดยสรุป อาจกล่าวได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนที่เน้นในประเด็นที่ต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก โดยมุ่งเน้นไปที่วัตถุประสงค์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งจะเป็นวัตถุประสงค์ทางบ้านอาชีพหรือทางการศึกษาก็ตาม ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในทุกระดับทั้งผู้ที่ประกอบอาชีพแล้วหรือผู้ที่ยังมิได้ประกอบอาชีพ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง และจากเอกสารข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสำคัญ ปัญหา และข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอนาคต ได้ว่า ควรมุ่งให้สอดคล้องกับความต้องการและจุดประสงค์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ และควรมุ่งให้ได้ประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะพัฒนาและมีความสำคัญมากขึ้น

๔. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันเทคโนโลยีสังคม

สถาบันเทคโนโลยีสังคมได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะที่เป็นภาษาอังกฤษทั่วไปทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมทั้งการแปล ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับพื้นฐานของทุกสาขาวิชา โดยในรายวิชา ๒ วิชาเบื้องต้นคือ ภาษาอังกฤษ ๑ และภาษาอังกฤษ ๒ เป็นการปูพื้นฐานทางการฟัง การออกเสียงให้ถูกต้อง รวมทั้งการอ่าน การเขียนในระดับที่ไม่ยากนัก และการแปลประโยคตามความหมายที่ถูกต้องมิใช่เป็นการแปลคำต่อคำ ใน ๒ รายวิชาต่อมาคือ ภาษาอังกฤษ ๓ และภาษาอังกฤษ ๔ ก็ยังคงเป็นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง ๔ แต่เพิ่มความซับซ้อนขึ้นและเริ่มมีการอ่านหนังสือนอกเวลา มีการเขียนข้อความให้ถูกต้องในลักษณะเรียงความและย่อความ ทั้งนี้มีการยกระดับความยากและลึกซึ้งขึ้นในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จนถึงขั้นสามารถเขียนเรียงความโดยใช้สำนวนภาษาที่ลึกซึ้งได้ เพื่อให้ได้ตอบจดหมายได้

ย่อความและเรียงความในระดับที่จะสามารถนำไปใช้ได้ ใน ๒ รายวิชาต่อมาคือภาษาอังกฤษ ๕ และภาษาอังกฤษ ๖ จะเป็นการเน้นการฝึกการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นที่จะสามารถนำไปใช้ได้คือโดยเน้นถึงการโต้ตอบจดหมาย เรียงความ และการเขียนรายงาน ตลอดจนการสนทนาภาษาอังกฤษในค่านธุรกิจและ เศรษฐศาสตร์ และวิชาการโดยทั่วไป และมีการอ่านหนังสือนอกเวลามากขึ้นด้วย (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะดังกล่าวนี้ มีจุดประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยทั่วไปและสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ การกำหนดเนื้อหาในรายวิชาที่เป็นระดับสูง คณะผู้สอนจึงได้มีการสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจไว้ด้วย โดยมีความมุ่งหวังว่าผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานของตนเมื่อสำเร็จการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

รัชนี้ จันทรมงคล (๒๕๑๗ : ๑๔๔-๑๕๐) ได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนในค่านโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม และเพื่อสร้างแบบฝึกหัด เสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนช่างอุตสาหกรรมแผนกต่าง ๆ จำนวน ๓๐๐ คน ผลปรากฏว่า โครงสร้างทางภาษาที่เป็นปัญหามี ๑๗ ชนิด จากนั้นได้นำผลการวิเคราะห์มาสร้างแบบฝึกหัดเสริมบทเรียน ๒๗ บท ซึ่งแต่ละบทประกอบด้วยแบบฝึกหัดปากเปล่า แบบฝึกหัดเขียนหรือแบบฝึกหัดทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์ ศัพท์และเนื้อหาในแบบฝึกหัดเป็นเนื้อหาทางค่านวิชาชีพของนักเรียน

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (๒๕๒๑ : ๑๑๓-๑๑๔) ทำการวิจัยเรื่องประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับ

นักศึกษาค้นข้างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาเขตต่าง ๆ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในด้านหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ๔๔ คน และหัวหน้าแผนกช่าง ๔๓ คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้สอนและหัวหน้าแผนกวิชาช่างเห็นตรงกันว่า ควรสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เพื่อให้สามารถนำไปสื่อความหมายในการประกอบอาชีพ

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (๒๕๒๑ : ๔๔-๔๖) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความสนใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวิชาการธุรกิจ ระดับเทคนิคในกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวิชาการธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และเปรียบเทียบว่าโครงสร้างภาษาอังกฤษชนิดใดที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๕ คณะบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ๓ แห่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๒๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และโครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาต่อการอ่านของนักศึกษาเรียงตามลำดับความยากคือ Passive Voice, Embedding, Negative, Nominalization และ Deletion คะแนนความเข้าใจในโครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๑

มนิรัตน์ อมรกุล (๒๕๒๒ : ๓๔-๔๑) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ๕ คน นิสิตบัณฑิตศึกษาปัจจุบัน ๑๖๓ คน และนิสิตที่จบการศึกษาแล้ว ๑๓๔ คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายที่แน่นอนในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับแผนกวิชาของผู้เรียน ควรจัดข้อทดสอบที่มีหลายแบบปนกัน และควรจัดการสอนซ่อมเสริมแก่นิสิตที่เรียนอ่อน

อุษา กาญจนสถิตย์ (๒๕๒๓ : ๒๓๔-๒๔๑) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ เพื่อสำรวจระดับความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะของบุคลากร และระดับความสามารถที่หน่วยงานในวงการธุรกิจต้องการ

รวมทั้งสำรวจว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษานั้นเพียงพอแก่การปฏิบัติงานหรือไม่ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ หัวหน้าหน่วยหรือหัวหน้าแผนกในวงการธุรกิจ ๑๕๐ หน่วยงาน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ในวงการธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด และต้องการให้บุคลากรมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล เรียงตามลำดับ หัวหน้างานส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิภา สนสอากิจิต (๒๕๒๓ : ๒๖๕-๒๗๐) ได้สำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ เพื่อสำรวจปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะ ตลอดจนระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรโดยใช้แบบสอบถามและทำการสัมภาษณ์หัวหน้าหน่วยงานระดับกองจำนวน ๓๖๐ คน และหัวหน้าหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจจำนวน ๔๕ คน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานในราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ทักษะที่ใช้มากที่สุดคือ การอ่าน ทักษะที่ใช้น้อยที่สุดคือ การแปล หัวหน้าหน่วยงานในหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกับหัวหน้าหน่วยงานในวงการธุรกิจว่า ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนมาจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน

ญาคา ชีระวิภาวี (๒๕๒๔ : ๗๗-๗๘) ได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์จำนวน ๑๗ คน และนักศึกษาจำนวน ๕๔๔ คน ได้สรุปความคิดเห็นว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยายและการจดงานไม่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ ควรใช้อุปกรณ์การสอนเข้าช่วย การวัดผลไม่ควรวัดความจำค่านเดียว ส่วนทางค่านเนื้อหาวิชา ควรปรับให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน และให้สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

กมลรัตน์ จรัสศรีมี (๒๕๒๔ : ๑๐๔-๑๐๖) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษารวมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในค่านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรคือ อาจารย์ผู้สอนระดับปริญญาตรี ๕๐ คน และนักศึกษา ๓๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาจำเป็นในการเรียนวิชาเฉพาะสาขา ควรจัดให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และควรจัดสอนทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษ

เฉพาะสาขาวิชา โดยเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นพื้นฐานและเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาเพื่อประกอบอาชีพ ความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับความถนัดและแรงจูงใจ เป็นสำคัญ

อัจฉรา วงศ์โสธร (๒๕๒๔ : ๓๐-๓๒) ได้สำรวจความคิดเห็นของ อาจารย์และนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาใน ๑๒ คณะ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในคํา ลักษณะภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา ตามความต้องการของคณะต่าง ๆ สรุปผลการวิจัย ได้ว่า ทั้งอาจารย์และนิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องต้องกันว่า ภาษาอังกฤษมีความสําคัญ และความจำเป็นในการทํางานค่อนข้างมาก ภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาคควรจะเป็น ภาษาอังกฤษทั้งแบบภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาารวมกันมากกว่าที่จะ แยกสอนแค่ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาหรือภาษาอังกฤษทั่วไปแต่เพียงอย่างเดียว

ในปีต่อมา อัจฉรา วงศ์โสธร (๒๕๒๕ : ๕๔-๕๕) ได้ทําการวิจัย เรื่องการสำรวจความต้องการของสังคมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อค้นหาประเภท ของภาษาอังกฤษที่บุคลากรใช้ในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ และสำรวจเนื้อหาและจุดประสงค์ในการใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล รวมทั้ง ความเหมาะสมของทักษะทางภาษาอังกฤษที่ได้ศึกษามา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้บริหารในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ จำนวน ๔๘๖ คน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ส่วนหน่วยงานธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาก ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด รองลงมาคือ ทักษะการเขียน ฟัง พูด และแปลตามลำดับ บุคลากรในหน่วยงานดังกล่าว ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการทํางานมากกว่าจุดประสงค์ส่วนบุคคล ทักษะทาง ภาษาอังกฤษที่บุคลากรได้รับการศึกษามาไม่เหมาะสมกับการทํางาน และทักษะทางภาษา อังกฤษที่บุคลากรมีอยู่ไม่อยู่ในระดับที่หน่วยงานต้องการ

สุวณีย์ ศรีโสภะ (๒๕๒๖ : ๗๕-๘๒) ได้ทําการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพ ของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพ ของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๓ แผนกช่างก่อสร้าง โดยมีตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษาคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราความคงทนในการจำ และทัศนคติของนักศึกษาต่อวิธีสอน และมีตัวแปรทดลองคือ การสอนโดยเน้นกิจกรรม ซึ่งใช้ชื่อว่า "วิธีใหม่" ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๓ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต อุเทนถวาย จำนวน ๒๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ ๑๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและอัตราความคงทนในการจำของนักศึกษาที่ สอนโดยวิธีใหม่สูงกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่ มีทัศนคติต่อการสอนดีกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

บังอร สว่างวโรรส (๒๕๒๖ : ๑๒๒-๑๒๔) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยกับภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้ ในวงการธุรกิจไทย เพื่อศึกษาทักษะทางภาษาอังกฤษตามความต้องการของวงการธุรกิจ ไทยว่าสอดคล้องกับทักษะที่สอนหรือไม่ ตัวอย่างประชากรคือ ผู้บริหารระดับสูงและ บุคคลในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในบริษัทธุรกิจ ๖๐ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะทางภาษาอังกฤษที่ใช้มาก คือการเขียน ทักษะที่ใช้ปานกลางคือ ฟัง พูด และอ่าน ส่วนการแปลใช้น้อย ทาง ก้านหลักสูตรนั้น หลักสูตรของสถาบันการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจมี ความสอดคล้องมากกว่าหลักสูตรสถาบันของรัฐบาล

อุมา ศรีสุภานนท์ (๒๕๒๗ : ๓๔) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสำรวจ ทัศนคติของนักศึกษาปีที่ ๑ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตธนบุรี ที่มีต่อ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษบังคับ และวิชาเลือก เพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการใน ปัจจุบัน โดยใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๒๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ นักศึกษาเห็นว่า จำเป็นต้องเรียนภาษา ภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย โดยให้เหตุผลว่า ความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่นายจ้างต้องการ คนที่ไ้งานดี ๆ ทำหรือคนที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งมักจะเป็น ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี นอกจากนี้ ยังจำเป็นที่จะต้องรู้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกับ ชาวต่างประเทศ เพื่ออ่านตำราด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และวิศวกรรมศาสตร์ และเพื่อศึกษาคือในประเทศ

อุทัยวรรณ ก้านวิวัฒน์ (๒๕๒๔ : ๖๑-๖๒) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรกรรมของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรกรรมของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม ซึ่งมีจำนวน ๗๕๑ คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรกรรม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถทำคะแนนเฉลี่ยในทักษะการฟังสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการเขียนสูงสุด และที่ต่ำสุดคือทักษะการอ่าน ผลการเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมถึงทักษะและแยกแต่ละทักษะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลการปฏิบัติงาน

วิไลวรรณ เจริญพงศ์ (๒๕๑๔ : ๔๔-๔๗) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิต คณะครุศาสตร์ เพื่อศึกษาความสำเร็จในการปฏิบัติงานของบัณฑิตในทัศนะของตนเองและผู้บังคับบัญชา โดยศึกษาคุณภาพของบัณฑิตครุศาสตร์จำนวน ๔๔ คน เกี่ยวกับความสามารถในการปฏิบัติงาน ๒ ด้านคือ/ความรู้และความสามารถทางวิชาการ ความสามารถพิเศษ/การสอน/บุคลิกภาพ/มนุษยสัมพันธ์/และทัศนคติต่ออาชีพครู ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาไม่มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชาและบัณฑิตพอใจความสามารถในการปฏิบัติงานของบัณฑิตครุศาสตร์ในแต่ละข้อ แต่ละด้านและโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ยิ่งศักดิ์ วัตะสรนิกย์ฤกษ์ (๒๕๑๖ : ๑๖๕-๑๗๓) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๑๐-๒๕๑๒ จำนวน ๑๘๖ คน ที่ปฏิบัติงานครูในโรงเรียนและวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา ๒ - ๕ เพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตเกี่ยวกับการสอน การนำความรู้ทางด้านวิชาการศึกษาไปใช้ในการปฏิบัติงาน ผลการวิจัยพบว่าบัณฑิตทางการศึกษาส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติงานเกี่ยวกับการสอนได้เป็นอย่างดี และความรู้ทางด้านวิชาการทางการศึกษาที่ผู้สำเร็จการศึกษาได้รับจากสถาบันเพียงพอแก่การนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้บังคับบัญชารับผิดชอบส่วนใหญ่เห็นว่าบัณฑิต

มีความรู้ความสามารถทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานและทั้งบุคลิกภาพอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ตัวบัณฑิตเองเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลางในก้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ความสามารถในวิชาการศึกษา ความรู้และความสามารถในวิชาชีพและสามัญ บุคลิกภาพทางอาชีพครู และความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน

บุญชัย บุญวิรัตน์ (๒๕๑๓ : ๑๖๕-๑๗๓) ได้ทำการวิจัยเรื่องการติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตปริญญาโทที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ ประสานมิตร ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๐-๒๕๑๕ จำนวน ๑๒๓ คน ในทัศนคติของผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานของมหาบัณฑิต ต่อความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิต ผลการวิจัยพบว่า ในทัศนคติของผู้บังคับบัญชาเห็นว่าบัณฑิตมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานโดยทั่วไปค่อนข้างดี ในก้านบุคลิกภาพที่เห็นว่าเป็นก้านความเชื่อมั่นในตนเอง การแต่งกาย และมารยาทท่าทางเหมาะสมกับควรเป็นครู ส่วนในก้านหน้าที่รับผิดชอบ ความเห็นในการทำงานและการเป็นผู้นำอยู่ในเกณฑ์ดี เช่นกัน ส่วนในทัศนคติของผู้ร่วมงานเห็นว่าบัณฑิตสามารถปฏิบัติงานได้ดี และมีความรู้ความสามารถในก้านต่าง ๆ คือ การผลิตงานทางวิชาการและความสามารถในการเป็นผู้นำอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

เอกราช อุตระ (๒๕๒๐ : ๖๔-๗๔) ได้ทำการวิจัยเรื่องการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครู เพื่อต้องการทราบผลการปฏิบัติงานในก้านความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับวิชาช่าง และการสอน ตลอดจนความคิดเห็นในการปรับปรุงคุณภาพก้านต่าง ๆ จากผู้บังคับบัญชา จำนวน ๓๔ คน และผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ จำนวน ๑๑๒ คน ผลการวิจัยพบว่าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษายู่ในเกณฑ์ดี และเสนอแนะให้ปรับปรุงก้านทักษะและการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อ การจัดบริการโรงฝึกงาน และความรู้ในการทำอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น ส่วนผู้สำเร็จการศึกษามองเห็นว่าความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของตนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แต่มีความภูมิใจในอาชีพอยู่ในเกณฑ์สูง จากการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่าผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ โดยผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ประเมินพบว่าไม่แตกต่างกัน

สุนิตย์ แววศักดิ์ (๒๕๒๒ : ๒๔-๒๕) ได้ทำการวิจัยเรื่องการติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากวิทยาลัยครู จำนวน ๒๐๗ คน เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บังคับบัญชาและผู้สำเร็จการศึกษาต่อการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาในด้านความรู้ ความสามารถทางวิชาการ ความสามารถพิเศษและมนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพของการเป็นครู การสนองความต้องการของสังคม และทัศนคติต่อวิชาชีพครู ผลการวิจัยพบว่า ผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากวิทยาลัยครูในทัศนคติของตนเองและผู้บังคับบัญชาโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความรู้ ความสามารถ บุคลิกภาพของการเป็นครู และทัศนคติต่อวิชาชีพครูในทัศนคติของตนเองอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีอายุราชการและวุฒิครูต่างกัน

กานดา ลือสุทธิวิบูลย์ (๒๕๒๓ : ๒๔-๒๖) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การติดตามผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิต ทางการวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในทัศนคติของตนเองและผู้บังคับบัญชา เพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตในด้านความรู้ ความสามารถทางวิชาการ ความรู้ความสามารถพิเศษ ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ บุคลิกภาพของนักวิจัย ทัศนคติต่อวิชาชีพ และมนุษยสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๑๗-๒๕๒๑ จำนวน ๑๓๕ คน และผู้บังคับบัญชาของมหาบัณฑิตอีก ๑๓๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการปฏิบัติงานทุกด้านของมหาบัณฑิตทางการวิจัยการศึกษาในทัศนคติของตนเอง ระหว่างมหาบัณฑิตที่ได้รับเกียรตินิยมเมื่อสำเร็จปริญญาตรีกับมหาบัณฑิตที่ไม่ได้รับเกียรตินิยมเมื่อสำเร็จปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญยกเว้นด้านบุคลิกภาพของนักวิจัย ผลการปฏิบัติงานทุกด้านของมหาบัณฑิตทางการวิจัยในทัศนคติของตนเองระหว่างมหาบัณฑิตที่มีผลการเรียนดีกับพวกที่มีผลการเรียนใช้ได้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตในทัศนคติของผู้บังคับบัญชาอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าของมหาบัณฑิตอย่างมีนัยสำคัญ

สุรีย์ ธรรมเลิศล้ำ (๒๕๒๕ : ๕๕-๗๓) ได้ติดตามครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มประชากรที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๕-๒๕๒๓ จำนวน ๓๕๘ คน และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตด้วย เพื่อศึกษาความสามารถของบัณฑิตในด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านการสอน ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณธรรมและความประพฤติ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านทัศนคติต่ออาชีพครู และด้านความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา ผลการวิจัยสรุปว่า

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตและบัณฑิตประเมินความสามารถของบัณฑิตในด้านความสามารถต่าง ๆ ว่าอยู่ในระดับใด

ศรีลักษณ์ สง่าเมือง (๒๕๒๕ : ๘๕-๑๐๓) ได้ศึกษาตามมหาบัณฑิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ซึ่งเป็นมหาบัณฑิตจากคณะอักษรศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน ๑๖๗ คน ที่สำเร็จการศึกษาระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๗-๒๕๒๓ และศึกษาจากผู้บังคับบัญชากว้าง เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของมหาบัณฑิตต่อการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในด้านความรู้ทางวิชาการ และการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการทำงาน ตลอดจนเปรียบเทียบการประเมินผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตในทัศนะของผู้บังคับบัญชาและมหาบัณฑิตเอง ผลการวิจัยพบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ทำงานด้านการสอนในหน่วยงานของรัฐบาลตรงตามสาขาที่เรียนมา โดยก่อนการเข้าศึกษา มหาบัณฑิตส่วนใหญ่มีงานทำแล้วและไม่เปลี่ยนงานเมื่อสำเร็จการศึกษา เหตุจูงใจให้เข้าศึกษาคือ ต้องการหาความรู้เพิ่มเติม ผลงานทางวิชาการของมหาบัณฑิตส่วนมากได้แก่ เอกสารประกอบการสอน นอกจากนี้มีการเขียนคำราหรือบทความและเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนาทางวิชาการ ในด้านการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ระบุว่านำไปใช้ในการประเมินงานได้มาก และมีความเห็นว่าควรปรับปรุงหลักสูตรในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ให้มีการปฏิบัติควบคู่ไปกับทฤษฎีให้มากขึ้น ในการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานของมหาบัณฑิตในหัวข้อความรู้ทางวิชาการ มนุษยสัมพันธ์และบุคลิกภาพไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกัน

๒. งานวิจัยในต่างประเทศ

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ชาร์ลส์ ยูจีน ลูค (Charles Eugene Luke , ๑๙๗๕ : ๒๑๐๑-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ของมหาวิทยาลัยเท็กซัสเหนือในประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นและการแก้ไขปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ศึกษาในภาคฤดูร้อนปี ค.ศ. ๑๙๗๓ ผลการวิจัยพบว่า มีปัญหาในด้านความเหมาะสมของห้องเรียน ความสามารถในการสอนของครูและในเรื่องเนื้อหาวิชาที่จัดสอน นักศึกษามีความสนใจและอยากจะเรียนเนื้อหาที่สอดคล้อง

กับความต้องการของตนเอง ในด้านประโยชน์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนักศึกษา
เชื่อว่าภาษาอังกฤษที่เรียนให้ประโยชน์น้อยในการเรียนในมหาวิทยาลัยและในชีวิตภายหน้า

เอส เอช โอ โทโมริ (S.H.O. Tomori , ๑๙๗๗ ๑๙๘-๑๙๘)
ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย ใน
ช่วงระยะเวลาหนึ่งและในแต่ละปีโดยศึกษาจากเรื่องราวของบุคคลต่าง ๆ ในช่วงปี
ค.ศ. ๑๙๘๖-๑๙๙๓ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรียพบว่า
สาเหตุอันดับแรกของการเรียนภาษาอังกฤษคือ ความสามารถในการนำไปใช้ประโยชน์
ได้ทั้งทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ เด็ก ๆ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ
เพื่อที่จะสามารถพูดและอ่านภาษาอังกฤษได้เหมือนอย่างคนผิวขาว นอกจากนี้แล้วการ
รู้ภาษาอังกฤษยังเป็นความได้เปรียบและทำให้ผู้รู้มีสถานภาพสูงกว่าผู้ที่ไม่รู้

นาเยฟ การ์มา (Nayef Khama , ๑๙๗๗ ๑๐๓-๑๑๑) ได้ศึกษา
เรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เริ่มเรียนภาษาในประเทศคูเวต
โดยศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของระบบการศึกษาและสภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
ในประเทศคูเวตพบว่า ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นผลมาจากทัศนคติที่มีอยู่
ก่อนการเรียนภาษาต่างประเทศครูผู้สอน ความกระตือรือร้นที่เป็นผลจากสภาพสังคมที่
ต้องเกี่ยวข้องกับชาวต่างประเทศ และชนิดของเนื้อหาของภาษาต่างประเทศที่ใช้สอน
ว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากเพียงใด

กัณฑ์พิชญ์ สิริพล (Kantatip Siripol, ๑๙๗๘ ๑๓๒๑-A)
ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
ทั้งที่เป็นปัญหาและแนวทางแก้ไข ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์
และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในกระบวนการอ่าน
ระดับคำศัพท์โครงสร้างและระดับประโยค นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการที่นักศึกษา
ส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค จุดประสงค์ของวิชายังไม่เฉพาะ
เจาะจง นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียนและครูผู้สอนยังไม่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อ
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

แอนน์ เอ็ม จอนส์ (Ann M. Johns , ๑๙๘๑ : ๕๑-๕๓) ได้ทำการสำรวจเรื่องภาษาอังกฤษที่จำเป็น โดยศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางภาษาอังกฤษที่จำเป็นใน ๒๐๐ คณะวิชาในมหาวิทยาลัยซานดิเอโก เพื่อชี้ให้เห็นว่าทักษะทางภาษาทักษะใดที่จำเป็นต่อความสำเร็จในการเรียนในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาต่างชาติในมหาวิทยาลัยซานดิเอโก จำนวน ๑๐๐๐ คนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และครู ๒๐๐ คน ผลการสำรวจพบว่าผู้สอนควรใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ ทักษะที่สำคัญในชั้นเรียนคือ ทักษะการฟังและการอ่าน การสอนทักษะการพูดและการเขียนควรสอนหลังทักษะการอ่านและการฟัง ในการสอนทักษะการพูดควรเตรียมคำตอบให้ด้วย ส่วนการสอนทักษะการเขียนควรเป็นที่การเขียนสรุปและการจัดบันทึกย่อ

ปรียา นวรัตน์ (Pariya Nawarat , ๑๙๘๑ : ๓๕๑๘-๓๕๑๘-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความแตกต่างของวิธีสอนและสื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษากับนักเรียนอื่น เพื่อสำรวจความแตกต่างของวิธีสอน และสื่อการสอนระหว่างครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษาและครูที่สอนนักเรียนอื่น ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ ครูภาษาอังกฤษ จำนวน ๒๐ คนในรัฐมิสซิสซิปปี เป็นครูที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษา ๓๐ คน และครูที่สอนนักเรียนอื่น ๓๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษาและครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอื่นใช้วิธีการสอนที่ไม่แตกต่างกัน แต่ครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอาชีวศึกษานั้นการสอนการเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายสมัครงาน และสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาการ รวมทั้งใช้บทเรียนแบบโปรแกรม ใช้บัตรคำในการปรับปรุงคำศัพท์ของนักเรียน และมีอิสระในการเลือกเนื้อหา นอกเหนือจากหนังสือเรียนมากกว่าครูภาษาอังกฤษที่สอนนักเรียนอื่น

อลิซาเบท แม็คเรย์ วอล์คเกอร์ (Elizabeth McRae Walker , ๑๙๘๑ : ๒๔๗๘-๒๔๗๘ - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบโปรแกรมการสอนทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันของนักเรียนทางอาชีพ ๒ กลุ่มเพื่อประเมินประสิทธิภาพของการศึกษาเพื่ออาชีพในค่านิยมวิชาชีพและการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในค่านิยมที่จะนำไปใช้ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักเรียนทางอาชีพ ๒ กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลองซึ่งเรียนวิชาชีพและทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ศูนย์วิชาชีพคาร์มสตันท์

(Darmstadt Career Center) อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเรียนวิชาชีพที่ศูนย์วิชาชีพคาร์มส์คัท แต่เรียนทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดิมของตน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการศึกษาเพื่ออาชีพเฉพาะบุคคลเน้นการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในลักษณะหน้าที่ของภาษาซึ่งเกี่ยวพันถึงอาชีพในอนาคต เน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและการใช้ภาษา แต่ในการทดสอบสัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านและการทดสอบย่อยทางภาษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า มีสัมฤทธิ์ผลไม่แตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน มารี ชาร์ลอตต์ แมคเคน (Marie Charlotte Madden, ๑๙๘๑ : ๕๐๗๔-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเข้าใจของนายจ้าง นักเรียน และครูเกี่ยวกับความต้องการภาษาอังกฤษของนักเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นทักษะทางภาษาอังกฤษที่นายจ้าง นักเรียนอาชีวศึกษา และครูผู้สอนเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเข้าทำงานและการทำงานต่อไปในอนาคต ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นายจ้าง ๑๐๔ คน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ๔๗ คน และนักเรียนภาษาอังกฤษ ๔๖ ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า นายจ้างส่วนใหญ่และครูผู้สอนเห็นว่าทักษะพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าทำงาน และทักษะในระดับที่สูงขึ้น เช่น ความเข้าใจและการจัดระบบความคิด เป็นสิ่งจำเป็นต่อความก้าวหน้าในการทำงาน นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของทักษะตรงกับความเห็นของนายจ้าง แต่ไม่ได้เรียนวิชาที่ทักษะเหล่านั้นประกอบอยู่

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงาน

เอ็ดเวิร์ด แม็คฟาร์แลนด์ บูธ (Edward McFarland Booth, ๑๙๗๑ : ๖๔๔๖-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การติดตามผลคุณวุฒิบัณฑิตจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจอร์เจีย เพื่อสำรวจการประกอบอาชีพและทัศนคติของคุณวุฒิบัณฑิตที่มีต่อสถานศึกษาของตนเองตัวอย่างประชากรคือ คุณวุฒิบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจอร์เจีย จำนวน ๒๕๒ คน ผลการวิจัยพบว่า คุณวุฒิบัณฑิตส่วนใหญ่ทำงานด้านการศึกษาในมหาวิทยาลัยและพอใจในความรู้ด้านวิชาการ แต่เห็นว่าความรู้ด้านสังคมยังน้อยกว่าที่ควร และเสนอให้ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการทำงานกับบุคคลในส่วยอาชีพด้วย

เคนนิส คับบลิว รีโควิช (Dennis W. Redovich, ๑๙๗๒ : ๑๗๘-A)
ได้ทำการวิจัยเรื่อง การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๗๐ และ
การศึกษาโปรแกรมการศึกษาของมหาวิทยาลัยมาควสต์ โดยศึกษาในทัศนะของผู้สำเร็จ
การศึกษาและผู้บังคับบัญชา ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ ผู้สำเร็จการศึกษาระดับ
ปริญญาโท จำนวน ๕๕๕ คน และผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน ๓๕ คน
ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดได้รับบรรจุเข้าทำงานทางด้านการศึกษา
และพึงพอใจในตำแหน่งหน้าที่ของตน ส่วนผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่าการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จ
การศึกษาระดับปริญญาเอกมีคุณภาพสูงกว่าผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

ไมเคิล สก็อต เคิกเคบี (Michael Scott Kirkeby , ๑๙๗๕ :
๔๒๒๗-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การติดตามผลผู้สำเร็จหลักสูตรปริญญาเอกทางการ
ศึกษาจากมหาวิทยาลัยมอนทานา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สำเร็จหลักสูตร
ปริญญาเอกทางการศึกษาระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๕-๑๙๗๔ จำนวน ๑๑๙ คน ผลการวิจัย
พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาร้อยละ ๖๖ พึงพอใจในโปรแกรมการเรียนปริญญาเอก และเมื่อสำเร็จ
การศึกษาแล้วส่วนใหญ่จะกลับไปทำงานที่เดิม โดยค่าตอบแทนทางวิชาการที่สูงขึ้น
ในคำบรรยายวิชาที่ศึกษานั้นผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าวิชาพื้นฐานทั่วไปมีประโยชน์มาก ใน
ขณะที่การวิจัยมีประโยชน์น้อยต่อการทำงาน และเห็นว่าวิธีการสอนที่ดีที่สุดคือ การสัมมนา
การอภิปราย และการรายงานตามลำดับ

บารบารา แอน แอลเลน (Barbara Anne Allen , ๑๙๘๒ : ๑๗๙๑-A)
ได้ทำการวิจัยเรื่อง การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและโปรแกรม
การศึกษาต่อเนื่องและอาชีวศึกษา จากมหาวิทยาลัยเท็กซัส เอ แอนด์ เอ็ม ที่สำเร็จ
การศึกษาระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๒-๑๙๘๑ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรม กลุ่ม
ตัวอย่างประชากรคือ ผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน ๑๑๓ คน และผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้าง
ของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน ๘๒ คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาร้อยละ ๖๖
มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน ส่วนผู้บังคับบัญชามีความพอใจในความสามารถ
ของผู้สำเร็จการศึกษา